

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Buletin PAROHIAL

NUMĂRUL: 5/2018

EVANGHELIA

Duminica a III-a din Post - a Sfintei Cruci

Marcu 8, 34-38; 9, 1.

Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul,

în schimb, pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

CUPRINS:

EVANGHELIA

APOSTOLUL

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

SFATURI DUHOVNICEȘTI

ANUNȚURI

APOSTOLUL

Evrei 4, 14-16; 5, 1-6

Drept aceea, având Arhiereu mare, Care a străbătut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea. Că nu avem Arhiereu care să nu poată suferi cu noi în slăbiciunile noastre, ci ispitit întru toate după asemănarea noastră, afară de păcat. Să ne apropiem, deci,

luăm milă și să aflăm har, spre ajutor, la timp potrivit. Căci orice arhiereu, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate; El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este cuprins de slăbiciune. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru

cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu după cum și Aaron. Așa și Hristos nu S-a preaslăvit pe Sine însuși, ca să Se facă arhiereu, ci Cel ce a grăit către El: "Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut". În alt loc se zice: "Tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec".

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

„Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8:34)

Luându-ne crucea, bineplăcem Domnului Iisus Hristos, Îl urmăm. Dacă ne urmăm pe noi înșine, nu putem să-L urmăm pe El. Cine nu se leapădă de el însuși, nu poate să vină după Mine și să-Mi urmeze (Matei 10:38). Dacă-ți urmezi mintea ta și nu mintea lui Hristos, dacă-ți urmezi voința ta și nu voința lui Hristos, după cum se menționează în Sfânta Evanghelie, sufletul tău nu este curat, nu este sfântit, este pierdut în jungla rătăcirilor stricătoare de suflet și înfiorătoare. Pentru că păcatul, răul, a reușit să zidească înăuntrul nostru, alături de acel suflet cu chip dumnezeiesc pe care l-am primit de la Dumnezeu, propriul lui suflet. Dacă păcatul nostru devine

urmare, creează înăuntrul nostru propriul lui suflet. Dacă înfăptuim păcatul, acesta, etapizat, ia chip în sufletul nostru. Alături de acel suflet cu chip dumnezeiesc, pe care Dumnezeu ți l-a dat, tu aduci un străin care te robește. Acesta stăpânește, pe când tot ceea ce este dumnezeiesc înăuntrul tău este ca și adormit, ca și înțepenit. L-ai diprețuit, și acela nu mai trăiește în tine, moare. Păcatul creează în noi lumea lui proprie, creează înăuntrul nostru propria lui filosofie, propria lui concepție despre lume. Păcatul urmărește să ia locul lui Dumnezeu în sufletul tău, locul Persoanei (Feței) lui Dumnezeu. Aceasta vrea să o facă păcatul. Păcatul, în realitate, vrea să-l lipsească pe om de acele frumuseți dumnezeiești pe care le are în sufletul său. Dar însuși diavolul se luptă prin intermediul păcatului să făurească

înăuntrul tău și înăuntrul meu propria lui icoană. Pentru că păcatul întotdeauna se aseamănă cu diavolul. Întotdeauna, atunci când îl îmbrățișăm, întipărește încet-încet în sufletul nostru propriul lui chip întunecat. Astfel, prin păcat, prin urmarea păcatului, ia chip înăuntrul nostru un alt eu, un alt suflet, un alt sine, acel sine de care Domnul cere să ne lepădăm: "Căci nu fac binele pe care voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc"(Romani 6:19). Răul l-am creat noi înșine, pe când binele este de la Dumnezeu, zice apostolul Pavel (I Timotei 4:4). Eu vreau să trăiesc corect, dar nu am puterea să o fac. Nu găsesc putere pentru aceasta, nu găsesc putere înăuntrul meu. Iată, Evanghelia de azi ne descoperă modul pentru a realiza în viața noastră binele pe care-l dorim. Acesta este lepădarea de tine însuși, de păcatul tău,

de acest suflet păcătos care s-a creat, s-a zidit, a luat chip înăuntrul tău. Prin post, în realitate îndepărtăm păcătoșenia care este înăuntrul nostru. Înlocuim treptat sinele nostru cu Hristos, până când ajungem la desăvârșirea la care a ajuns apostolul Pavel, care zice: "De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăește în mine" (Galateni 2:20). Iată ce înseamnă "să se lepede de sine însuși": înseamnă să izgonim toate dorințele noastre (rele), tot ce este omenesc, tot ce induce la păcat, și să le înlocuim cu Hristos. Să se schimbe, toate să devină Hristos. „Căci dacă va vrea cineva să-și măntuiască sufletul său, îl va pierde pe el; iar cine își va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, îl va măntui pe el” (Marcu 8:35). Dacă, desigur, lepădăm orice păcat al nostru, orice patimă a noastră; și dacă știm, dacă simțim și dacă vrem ca Hristos să devină suflet în sufletul nostru, inimă în inima noastră, să înlocuiască sinele nostru, ego-ul nostru cu Sinele Său. Aceasta este calea unică ca să păzim, eu și tu și orice om, sufletul nostru de iad, de distrugere, de diavol, de orice rău, de veșnicile chinuri, să găsim înăuntrul nostru acel suflet cu chip dumnezeiesc, acel suflet dumnezeiesc pe care Dumnezeu ni l-a dat. Suflet cu chip dumnezeiesc! – Unde este oare? – La Hristos. Hristos S-a făcut om ca să ne spună: Iată, așa trebuie să fie omul. El, Dumnezeu, S-a făcut om. El, Dumnezeu, a arătat în Sinele Său Persoana (Fața) lui Dumnezeu. Noi suntem creați după Chipul (Icoana) lui Dumnezeu. Suntem datori să trăim conform cu Acesta. Ce este mintea noastră? Icoana minții lui Hristos, a minții lui Dumnezeu. Obligația noastră este să facem mintea

noastră asemănătoare cu mintea lui Hristos, adică să hristificăm mintea noastră întreagă și să putem spune cu apostolul Pavel : "Noi avem mintea lui Hristos" (1 Corinteni 2:16). Dar până să identificăm voința noastră cu voința lui Hristos, a lui Dumnezeu, propria noastră voință mereu rătăcește, este mereu neputincioasă, mereu se împiedică și se adâncește în păcat. Dacă Îl avem pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca pe veșnicul nostru model, veșnicul nostru vis, atunci ne identificăm sinele nostru cu propria lui voință. Atunci spunem: nu vreau să se facă voia mea, ci a Ta (Doamne). Tatăl nostru care ești în ceruri, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.

Atunci când noi păzim poruncile lui Dumnezeu, vrem să vindecăm voința noastră de toate neputințele ei, de toate bolile ei, de toată moartea ei, în realitate ne vindecăm sinele nostru de orice păcat și surghiunim din sinele nostru tot ceea ce induce la păcat. Da! Cu cât omul întreg îl iubește pe Dumnezeu, cu cât într-adevăr se nevoiește să se lepede de sinele său și să-L urmeze pe Hristos, să ridice Crucea lui Hristos, atunci într-adevăr primește de la Domnul Iisus Hristos putere dumnezeiască. Pentru că, după cum s-a spus, Crucea "nouă, celor ce ne

măntuim, este puterea lui Dumnezeu"(1 Corinteni 1:18). Nouă, pentru mine și pentru tine și pentru orice om, când te hotărăști să-ți silești sinele tău, să ridici crucea ta, iată! Tu în aceeași clipă primești putere dumnezeiască. Această putere o dă Domnul, ca să poți să învingi orice păcat înăuntrul tău, orice rău, orice rea obișnuință, să poți să-ți educi limba să nu spună cuvinte necuviincioase, să-ți educi ochiul să nu privească cele care nu se cuvine a fi privite. Întreagă viața ta să devină hristoformă (cu chipul lui Hristos). Pentru cine? Pentru Hristos. Pentru a-L sălășlui pe Hristos înăuntrul tău. Iată, acesta este scopul nostru, acesta este visul nostru, acesta este odihna și pacea și Raiul cel veșnic al sufletului nostru, al oricărui suflet omenesc. Fără Hristos, sufletul nostru nu dobândește pace... Propria noastră cale, calea Sfinților și a postului este străduința (zorul) asupra sinelui nostru de a făptui orice bun, continua străduință a sinelui nostru către orice lucru bun. Pentru că firea noastră nu vrea binele. Ea înclină spre rău. Tu, însă, zorește-ți sinele tău ca să-ți înnăbuși orice rău care există înăuntrul tău. Domnul îți va da puterea Învierii ca să înfăptuiești binele. Să ne ridicăm crucea noastră, să hristificăm sufletul nostru. Să fim atenți că postul nu este altceva decât a înlocui sinele nostru cu Hristos, cu Dumnezeul nostru. Prin orice virtute, omul trebuie să înlocuiască sinele său cu Dumnezeu, cu Domnul nostru Iisus Hristos. Pentru că "Dumnezeu este virtutea", după cum zice Sfântul Maxim. Și această putere dumnezeiască este mai puternică decât această lume de aici. Această putere ne-a fost dăruită ca să învingem orice rău, orice păcat, orice putere

diavolească. Zorește-ți sinele la tot lucrul bun, iar Domnul cel Bun Îți va da puterea Învierii. Așa încât să mergi de la necazul mai mare la cel mai mic și de la cea mai mică bucurie la cea mai mare

bucurie. Să pășim toți spre Împărăția cerurilor până când vom putea să spunem și noi prin harul lui Dumnezeu: Doamne Iisuse Hristoase, de acum nu mai trăiesc eu. Tu trăiești în mine, prin

Sfintele Taine și prin sfintele virtuți. Ție se cuvine slava și mulțumirea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
(*Cuviosului Justin Popovici*)

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Despre SENSUL CRUCII și rostul așezării ei în mijlocul Postului Mare

Saptamana a treia continua sa ne indemne cu pildele mari-lor postitori ai Vechiului Testament, ca sa ne invrednicim si dedarurile lor. „Veniti popoare, si intarindu-ne cu postul ca Samson, sa ucidem pe dracul pantecelui, ca sa nu fim batjocoriti de Dalila patimilor. Suflete, aseamana-te lui Ghedeon cel minu-nat, avand credinta, nadejdea si dragostea in Hristos, ca sa ucizi ca si acela patimile cele de alt neam...” Totodata inasa, saptamana aceasta ne pune iarasi pilda Fiului risipitor, spre a ne pleca spre cainta si intoarcere la Parintele ceresc. Pacatul ne face robi diavolului si patimilor celor rusi-noase. „Parinte bunule, de toate cele ce mi-ai dat m-a golit ne-bunia mea; departatu-m-am de la Tine si m-am facut rob unui cetatean strain. Animale necurate am pascut, si nici de hrana lor nu m-am saturat. Pentru aceasta am alergat la Tine stiind milostivirea Ta. Acopera goliciunea mea cu iubirea Ta de oa-meni si ma mantuieste” (marti la Vecernie). Pacatul inasa nu sa-tura si sufletul tanjeste dupa bogatia harului de care s-a lipsit. „In tara rautatii plecand eu, desfranatul, ... ma topesc de foa-mea faptelor bune. Iata ca m-

am imbracat cu rusinea neascultarii, golindu-ma de harul cel dumnezeiesc, si strig catre Tine: Gresit-am, dar stiu bunatatea Ta. Primeste-ma ca pe unul din argatii Tai, indurate Hristoase...” (joi, la Vecernie). Dar evenimentul cel mare al acestei saptamani este praznuirea cinstitei si de viata facatoarei Cruci. „Mare este taina Crucii si cine a cunoscut-o, zice Sf. Maxim Marturisorul, a inteles adancul Scripturilor si stiinta tuturor celor vazute si cugetate”. (Capete teologice,1,66).

Crucea este semn omenesc si dumnezeiesc. Semn omenesc caci omul de la inceput a fost plasmuit in chipul Crucii. Fa-cand-o unealta de tortura si de moarte, Crucea a devenit simbolul suferintei si al mortii. Dar de cand Hristos S-a rastignit pe dansa, Crucea a devenit semn dumnezeiesc, semnul Fiului Omului, semn de biruinta, de bucurie si de viata. De aceea Biserica se bucura cantand: „Crucea Ta, Doamne, viata si inviere este pentru poporul Tau...” (Vecernia dum. gl. 7). Cele doua intelesuri au ramas impreuna; in viata noastra pamanteasca, cele doua cruci se suprapun si alcatuiesc Crucea mantuirii noastre, Crucea pe care trebuie s-o duca tot crestinul in urma

Hristosului sau, dupa cuvantul Domnului: „Cine vrea sa vina dupa mine... sa-si ia crucea sa si sa-Mi urmeze Mie” (Lc. 9, 23). Privita omeneste deci, Crucea este osteneala, rabdare, su-ferinta, lupta impotriva raului; si fiindca acestea nu pot fi ocolite in viata, nici crucea nu poate fi ocolita, tot omul trebuie sa-si poarte crucea sa. Plata pacatului este moartea: crucea ispasirii si a suferintei este fireasca in acest veac. Prin suferinta Sa, Mantuitorul inasa a deschis o noua perspectiva asupra Crucii: suferinta, dar nu spre moarte, ci spre viata, popas spre bucuria Invierii. Putina suferinta a Crucii ne scapa de vesnicia mortii. De aceea Hristos astepta cu dor Crucea, iar mucenicii cautau si se bucurau de chinuri, stiind ca „patimirile de acum nu sunt vrednice de marirea care ni se va descoperi” (Rom. 8, 18). Privita dumnezeieste, Crucea este semnul Fiului Omului, scepтрul Lui, semn de putere si de intarire, semn de biruinta asupra mortii si diavolului, „arma nebiruita”, „viata si invierea”, „Mare este puterea Crucii Tale, Doamne” se minuneaza Biserica. Si, intr-adevar, tot harul si puterea lui Dumnezeu ni se im-partasesc sub semnul Crucii. De la nastere, pana la moarte si pana la invierea cea de obste, toata viata

crestinului este umbrita de Sfanta Cruce, care este cheia ce deschide camera de bunatati a harului. Ca semn al Sau, Mantuitorul a dat Crucii toata puterea Sa si a daruit-o ca pe darul cel mai de pret priete-nilor Sai. Dandu-ne Sf. Euharistie, Domnul ne spune: „Aceasta sa o faceti intru pomenirea Mea”; dandu-ne Crucea, ne spune: „Aceasta s-o aveti intru amintirea Mea, in amintirea dragostei Mele pentru voi, pentru care Mi-am dat viata”; caci Crucea este semnul dragostei nemarginite a lui Dumnezeu pentru om. De aceea, Mantuitorul a voit sa moara pe Cruce, cu bratele intinse, sa ne imbratiseze, sa ne arate de-a pururi iubirea Sa cea mare pentru noi, pe care ne asteapta sa ne intoarcem la El. Rea-mintirea pildei Fiului Risipitor in saptamana dinaintea Duminicii Crucii isi descopera acum intelesul. Crucea de necaz si de suferinta a omului, implinita cu Crucea – putere si biruinta a Domnului, se preface in Cruce a nepatimirii. “Crucea este semnul nepatimirii” zice Maxim Marturisorul (Ambigua), aratandu-ne lucrarea pacatului si omorarea mortii celei omoratoare de viata, care sunt semnele omului duhovnicesc, izbavit de pacat si reinnoit prin har. Praznuirea Crucii in mijlocul ostinelilor postului tocmai aceste lucruri vrea sa ne invete, precum ne arata si sinaxarul duminicii: – Crucea, ca lemn al vietii, ne aduce aminte de Pomul vietii din mijlocul Raiului, din care Adam n-a mai gustat, pentru ne-ascultare si nepostire, pentru ca noi, prin putina infranare, sa ne invrednicim a ne impartasi din el, ca sa nu mai murim, ci sa fim vii.

– Ostenelile postului sunt un fel de rastignire, inasa aducandu-ne aminte de rastignirea si Patimile Domnului pentru noi, ne imbarbatam si ne mangaiem: daca Domnul Hristos S-a rastignit pentru noi, cu cat mai mult datori suntem noi sa ne rastignim impreuna cu El, ca sa si inviem si sa ne proslavim impreuna cu El. – Postul este amar, ca si apele Merei din pustie. Ci precum acelea s-au indulcit prin lemnul bagat in ele, tot asa si amara-ciunea postului este indulcita de dulceata Crucii. – In vremea postului, lupta cu vrajmasul este tot mai inver-sunata si avem nevoie de ajutor din afara. Stapanul si coman-dantul ostilor duhovnicesci ne trimite Crucea, arma nebiruita, de care se scutura si se cutremura puterile dracesti. – Vremea postului este chipul calatoriei noastre prin pustia acestui veac, spre Ierusalimul ceresc. Si in chipul in care un calator pe cale lunga, ostenit de greutatea ei, daca afla un copac umbros, se odihneste si-si reinnoieste puterile pentru restul calatoriei, tot asa si noi, cei osteniti de calea postului: Crucea infipta in mijlocul lui ne intareste si ne face voiosi pentru a ur-ma calatoria in postul ce urmeaza. – Crucea este sceptrul lui Hristos. Si precum un imparat cand merge undeva isi trimite inainte steagul si sceptrul, ca semne vestitoare, tot asa si Imparatul Hristos, vrand sa ne ves-teasca apropiata Sa sosire, biruinta cea mare asupra mortii si slava Invierii, ne trimite sceptrul imparatesc – Crucea, ca sa ne bucure si ne pregateste pentru primirea

Imparatului Ceresc, Cel biruitor. La sfarsitul utreniei duminicii se face scoaterea si inchi-narea Sfintei Cruci, careia ne inchinam si cantam: „Crucii Tale ne inchinam, Stapan, si Sfanta Invierea Ta o laudam si o slavim”. Cantarile de aici ne aduc aminte de sfintele lui Hristos Patimi, de tanguirea Prea Curatei Sale Maici si de darurile aduse de Sfanta Cruce. „Veniti, credinciosilor, sa ne inchinam lemnului celui de viata facator, pe care Hristos, imparatul sla-vei, de buna voie intinzandu-Si mainile, ne-a inaltat la fericirea cea dintai... Veniti credinciosilor sa ne inchinam lemnului prin care ne-am invrednicit a sfarama capetele nevazutilor vraj-masi... Veniti, toate neamurile, Crucea Domnului cu cantari sa o cinstim si cu frica sarutand-o sa slavim pe Dumnezeu Cel ce S-a pironit pe dansa..”. „Prea Cinstita Cruce, sfinteste sufletele si trupurile noastre cu puterea Ta si ne pazeste de toata vatamarea potrivnicilor, pe cei ce ne inchinam Tie cu credinta”. (la Laude). (din: **Protosinghel Petroniu Tanase, “Usile pocaintei. Meditatii duhovnicesci la vremea Triodului”, Editura Doxologia, Iasi, 2012)**

Program Liturgic 3/12 - 3/18

Mar 16

@ 7:00 pm – 8:00 pm
Sfânta liturghie a darurilor mai
înainte sfințite

Mar 17

@ 8:00 am – 10:00 am
Sf Liturghie și Pomenirea morților

@ 6:00 pm – 7:00 pm
Vecernia

Mar 18

@ 9:00 am – 10:00 am
Utrenia

@ 10:00 am – 12:00 am
Sfânta Liturghie

Mar 21

@ 7:00 pm – 9:00 pm
Denia Canonului Cel Mare

Mar 23

@ 7:00 pm – 9:00pm
Denia Acatistului Bunei Vestiri

Mar 24

@ 8:00 am – 10:00am
Sf. Liturghie și pomenirea morților

@ 6:00pm – 7:00pm
Vecernia

Părinte slujitor: pr. Ionuț Silvestru ȚURCĂ

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Tel: (206) 466 2970
Cel: (206) 739 4546

4202 34th Ave W,
Seattle, WA, 98199